

— Urgența întâi scoate caldarimul și sapă șanțuri. Urgența a II-a astupă șanțurile și toarnă asfaltul, iar urgența a III-a sparge asfaltul și montează conductele!

321

ACCELERAT FĂRĂ LOCURI

Trenul înainta puflând prin defileu. Deodată, de prin munții din jur, indienii se repezeau vijelioși cu chiote sălbătice tăbărind asupra trenului care se oprea și măcelul se dezlănțuia! Așa începeau unele filme western.

Urletele se auzeau cale de o poștă. O voce dogită ca o oală spartă invita la civilizație, dar totul era zadarnic. Oamenii se călcau în picioare, femeile țipau zvirnite cât colo de câte un cot puternic bărbătesc. Bagajele se rostogoleau și 321, accelerat fără locuri, intra triumfător cu spațele în Gara de Nord pe linia a 8-a!...

Din când în când din cîrîitul crainicului, prin tingirea bănușă pe nedrept megafon, se deslușea cite un: «...contravenienții vor fi sancționați!...»

Trenul s-a oprit. Ne repezim cu toții, dînd chiote furioase, spre vagoane. Reușesc, plonjînd peste niște valize, să sărut bocancul cu ținte al unui bărbat dinaintea mea.

Peste mine se dărîma o tonă de carne macră și moale.

— Nu vezi? Ești chior? mă interoghează tona, căutîndu-mă pe sub ea.

Reușesc să mă preling, încercînd să-mi prind pălăria devenită minge printre picioarele atacatorilor. În sfîrșit, o prind și îmi pun pe cap un fel de varză cu foi multe. Ajung în fața unui vagon. Tocmai vroiam să scot un oftat de ușurare, cînd, de undeva, o valiză de plastic îmi închise gura, sugrumînd în fașă oftatul. Din vagon mi se strecoară între guler și piele un muc de țigară. Mă scutur ca prins de friguri și chiștocul îmi cade în palmă. Îl arunc în termosul unuia ce se pregătea să se răcorească. O, zei! Ajuns-am pe scară! O ghiară se înfige în pantalonul meu și sînt tras în jos ca un sac de cartofi. Mă întorc furios.

— Ce faci, domnule?

— Ce să fac? Lasă că îți spun în vagon! îmi răspunde necunoscutul.

Mă azvîrl pe scară și ia-tă-mă pe culoar. Mai fac un pas și un cetățean, da-i-ar cerul sănătate, mă aruncă într-un compartiment. Mă pipăi fericit că am toate membrele întregi. Prin fereastră îmi aterizează în brațe o fetiță de cinci ani.

— Nu copilul, omule! Mai întii valiza, strigă o femeie de lîngă mine către cineva de pe peron.

Fetița se sprijini cu mîna în globul meu ocular. Caut să-l închid, dar degețelul se joacă cu bila lui nenea.

— Lăsați locurile femeilor și copiilor! Noi, bărbații, putem sta și în picioare strigă un bărbat gras ocupînd cu corpul două locuri deodată, după ce m-a călcat zdravîn pe picior.

Am dat un urlet ascuțit, dar sirena unui tren s-a sincronizat cu urletul meu, așa că totul a fost de prisos. Omul își ridică presa labei elefantine de pe bietul meu picior devenit sub ochii mei îngroziiți un fel de vînată turciță de un camion pe caldarîm.

În fața mea un bătrîn respira repede, repede de tot și deodată nu mai respira. Mă temeam grozav să nu moară. Culoarul ticsit de lume nu mai permitea celor din compartiment să iasă pînă la toaletă. Cine era stăpîn pe veziță, bine! Cine nu...

Mă ridic în picioare și vreau să scot capul pe geam pentru a-mi face o mică provizie de aer, dar, deodată, geamul îmi amintește de anul 1789, transformîndu-se brusc în ghilotină. D-abia am avut timp să-mi trag capul. Încerc să deschid fereastra din nou. Zadarnic. Aerul devenise din ce în ce mai prețios. De afară se aude vocea crainicei prin castronul numit megafon: «Vă dorim călătorie plăcută!»

321, accelerat fără locuri, se pune în mișcare. După un timp ne vizitează controlorul. Salută și ne cere biletele. Văzînd-o pe fetiță, o mîngîie pe obraz întrebînd-o ce vîrstă are.

— Cinci ani și trei săptă-

mini! răspuse fetița.

— Mulți înainte! îi urează controlorul, amendînd-o pe mamă.

Aceasta plătește cu o sfîntă indignare, ca, imediat după plecarea controlorului, să-i ardă fetii o palmă de a răsturnat tot compartimentul. Fata urlă, mama zbiară, noi țipăm căutînd să consolăm fetița.

O femeie îi oferă o bomboană, întrebînd-o cîți ani are. Fetița îi răspunde îngrozită că are un an și două luni. Mama o trage de urechi făcînd-o mincinoasă.

— Asta puteai s-o spui controlorului! o certă mama.

Fata plînge scuipînd bomboana de ciocolată pe pantalonii mei de culoare deschisă. Trenul își accelerează viteza. Un bărbat își aprinde țigara, geamul a rămas închis, eu ofteț, afară s-a înnourat, oamenii tac îmbufnați, fetița rîde de o tanti care a adormit cu gura deschisă, apoi brusc duce mîna la spate, se înroșește și îi spune ceva la ureche maică-sii. Aceasta o ia repede în brațe, îi arde o palmă bună și iese cu ea pe culoar.

— Eu nu înțeleg de ce nu-l face cu locuri! respiră bătrînul repede și brusc încetă să mai respire. Mă rog! Să zicem că n-are locuri, dar măcar să le numeroteze! Eu, de pildă...

Tăcu brusc, ducîndu-și mîna la gură. Trenul trecuse la macaz, făcîndu-l să-și muște limba.

— Parcă dacă le numerotează, ce-avem noi din aia? răspuse bărbatul gras de lîngă mine, după care începu să sforăie.

De sus, din plasa de bagaje, măcăi o rață. Era deasupra mea chiar cu partea făcătoare de ouă. Prudent, o întorc cu ciocul. Chel cum sînt, n-ar fi agreabil!

Din compartiment alăturat un tranzistor țipa cît o țineau lămpile pe Margareta Pîslaru: «Măi trenule, eu te urăsc de moarte... Că tu mi-ai dus dragostea departe! Uuuuuu!»

Rața măcăne suspect, eu îmi feresc capul!

Gh. Chiriac

Cetățeanul: — Iau masa la pensiunea dumneavoastră și m-am gîndit să vă fac un cadou...

Al. Bilciurescu

Israel

de toamnă

Cad frunzele ca părul de-altă dată,
Frumos și ondulat, dar azi chelie!
Tușește vîntul ca o Traviată
— Splendidă hetairă-n agonie! —

Iar florile cu fețele zbîrcite,
Spinările proptite în ulucă,
Și-aruncă, resemnate, plictisite,
Un ultim fir din mîndra lor perucă...

Un greer își acordă vioara veche,
Cîntînd ca Paganini pe o coardă
Și fără note, doar după ureche,
Romanțe de Ionel Băjescu-Oardă;

Pe cînd o cioară, grav și temerar,
Privind cețoasa cerului perdea,
Șoptește: — «Așa scrie-n calendar!
«E toamnă! A sosit și vremea mea!»...

FIECARE CU
PĂREREA LUI

Din însemnările unui proaspăt
conducător de automobil

● Repede conduci, repede ajungi
acolo unde n-ai plecat.

● Cînd se sperie caii la trăsură, asta
se numește derapaj din șleauri.

● Femeia urîtă conduce mai frumos.

● Înainte de a-și cumpăra cort, con-
ducătorul prudent își cumpără bran-
cardă.

● Îți dau mașina mea nouă, pe vechea
ta garsonieră. Dar cheile rămîn la
mine.

● Cînd ai patru roți la mașină, ține
măcar două de rezervă pentru virajuri.

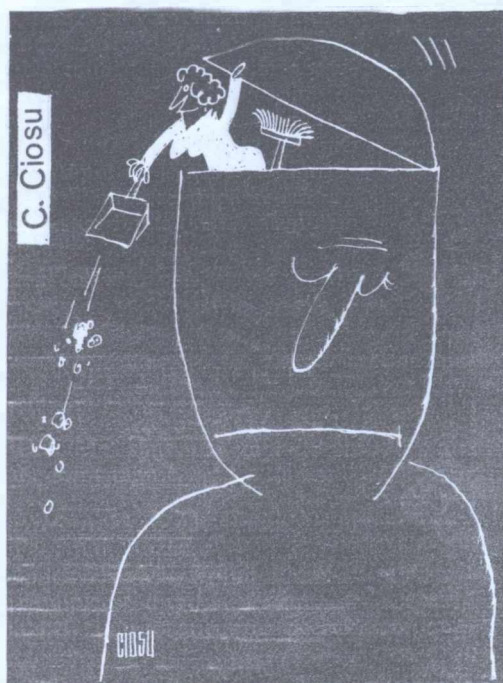
● Cînd îți clipește un far în față, fă-i
și tu cu ochiul în amîndouă.

● Cînd mărești viteza, scurtezi viața.

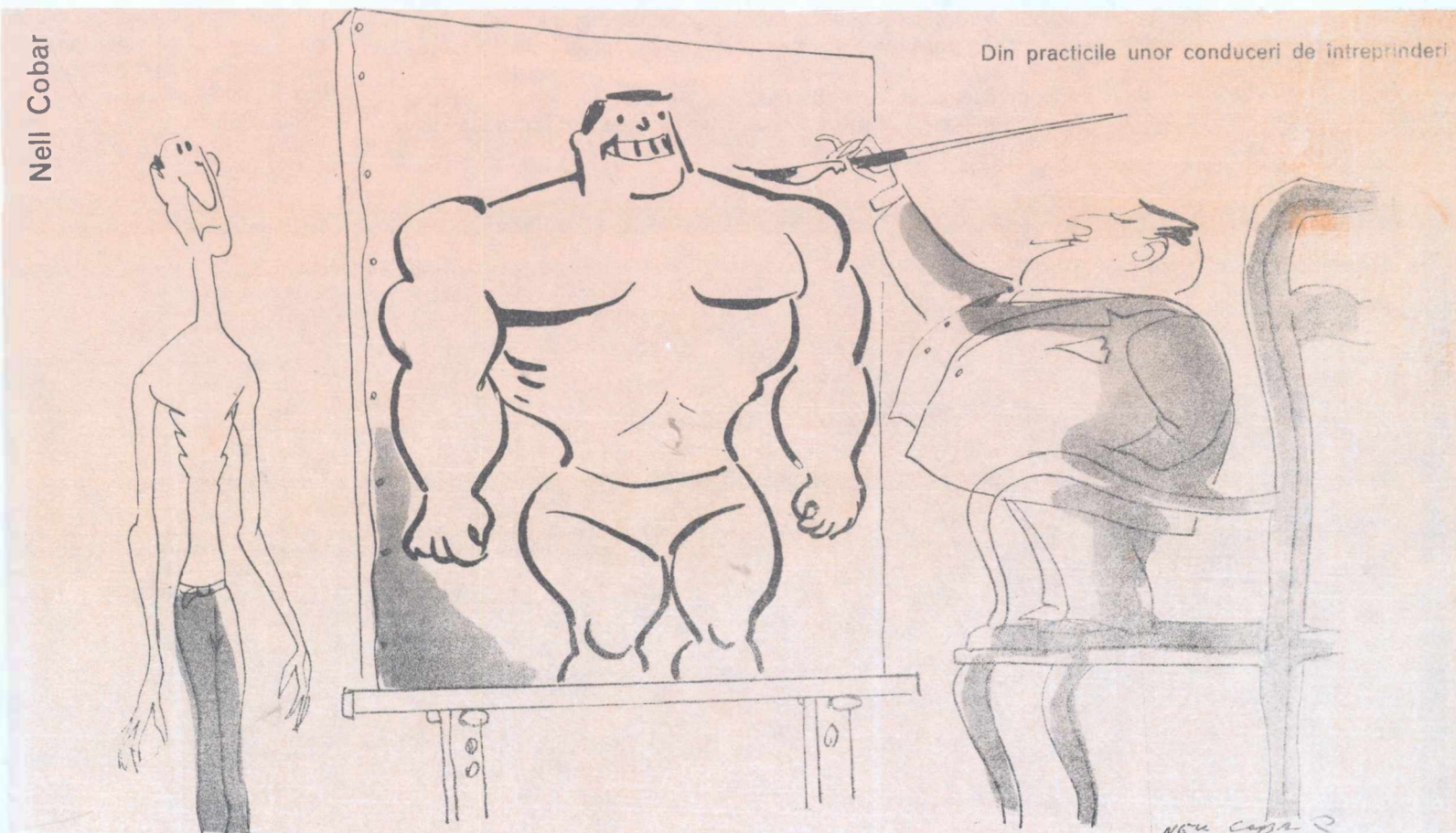
● Toate mașinile tamponate în față
seamănă cu intrarea pe din dos la o
tinichigerie.

● Cei mai mari dușmani ai conducă-
torului sînt trei: porcul, biciclistul și
tolomacul.

● Ține dreapta ta mai atent decît
stînga ei.

Neill Cobar

Din practicile unor conducători de întreprinderi

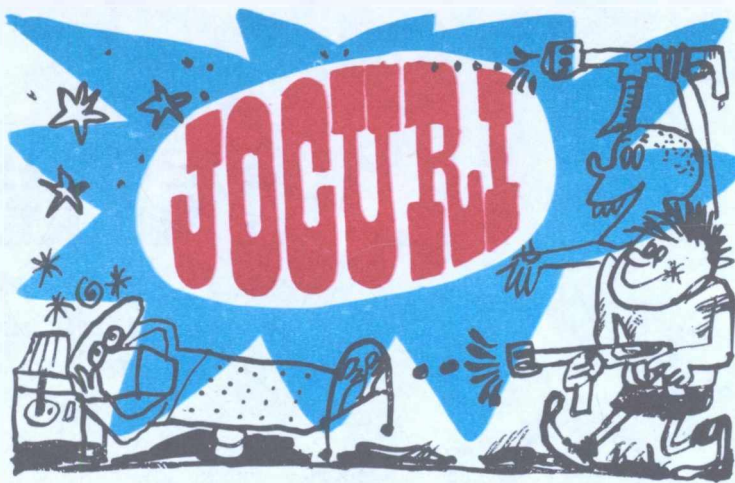
Raport de realizări către forul superior

Am un vecin care are doi băieți. Unul a împlinit șapte ani și răspunde la numele de Bibi. Celălalt are unsprezece ani și se numește Tibi.

Lubiți cititori, băieții ăștia doi, de când au început să umble pe picioare, mi-au mîncat viața. Perimetrul lor de joacă se desfășoară exact sub ferestrele mele și, în fiecare după amiază, la orele șaisprezece, cînd eu am de gînd să ațipesc puțin, ei țîșnesc din casă, proaspeți și odihniți, deoarece ei dorm între orele două și patru.

Trebuie să vă spun că au o imaginație formidabilă, iar jocurile lor sînt bazate de preferință pe urlete, zgomote, bubuituri, așa încît odihna mea de după amiază e un fel de coșmar, avînd toate șansele, din cauza șocurilor, să devin în curînd un client credincios al ASCAR-ului. Inventivitatea acestor doi simpatici copii este în permanență îmbogățită de filmele pe care le vizionează.

Vreo două luni, unul dintre ei a fost Mister X și banda de ciini verzi, iar celălalt «Tiffany memorandum.» În această calitate, fiecare dintre ei are sarcini precise. Mai întîi luptă unul contra altuia pentru a se distruge reciproc și a scăpa astfel de concurență. Ceea ce mă face să sar deseori din pat cînd aud la fereastră o voce care zbiră: «Sus mîinile sau trag!» După ce se distrug unul pe altul se împacă și hotărăsc să spargă împreună «banca». Zidul de sub ferestrele mele este zidul băncii; acolo vin ei cu pocnitori, le bagă într-o crăpătură, pe rol de exploziv, și cînd pocnitoarea își îndeplinește menirea ei, consideră că zidul a fost străpuns și cu urlete și țipete pătrund într-un gang de unde ies cu o ladă în care ar fi tezaurul băncii. Pocnitorile astea m-au nenorocit. M-au adus într-o asemenea stare de nervi încît acum la birou, cînd cineva închide ușa ceva mai

Sadi Rudeanu

zgomotos, strig ca un apucat, fac scandal, ceea ce l-a făcut într-o zi pe șeful meu să mă cheme la el, să mă ia cu duhul blîndeții și să-mi spună pe ocolite că are un prieten, medic la spitalul nr. 9, care m-ar putea interna în doi timpi și trei mișcări la orice pavilion vreau. Am ieșit trîntind ușa și am hotărît să stau de vorbă cu cei doi băieți.

Am stat. Am înghițit în prealabil două napotoane și am ieșit în curte. «Mă, băieți, mă, de unde învățați voi jocurile astea?» «De la cinema!» «Și de ce vă duceți voi numai la filme dintr-astea?» «Dar la care să ne ducem?» «Uite, zic, de pildă, de ce nu vă duceți voi la *Sunetul muzicii*?» «Nu ne place!» «Atunci mergeți și voi la *Prieteni fără grai*!» «E cu bandiți?» «Sigur! Dar o să vedeți acolo un ciine polițist!» «E grozav?» «E grozav, mă, dar tace! Prinde bandiții fără o vorbă!»

Nu mi-a folosit la nimic. Într-o după amiază însă era să mor de spaimă. Am auzit deodată sub fereastră un răpăit de mitralieră. Am sărit ca ars și am dat ușor la o parte perdeaua. Ei erau. Stăteau unul la o mitralieră, celălalt la alta

și trăgeau unul în altul. O oră, două, trei, pînă seara.

Venise un unchi al lor din străinătate și le adusese astea două jucării. Eu știam că și la noi există niște jucării care imită puștile automate, dar sînt cu arc. Trag două minute, se desfășoară arcul și fac «fis». Ei nu, mitralierele astea construite în străinătate sînt cu tranzistori și cu baterii, poți să răpăi cu ele patru ore fără întrerupere. Se consumă bateria, pui alta și tragi înainte.

Trăgeau în fiecare după amiază pînă seara tîrziu. Trecătorii o luau pe vizavi. Tatăl lor a fost chemat la ordine în ședința locatarilor. Ofilit, galben, tras la față, mai mult mort decît viu s-a ridicat și a spus: «Eu nu mai știu ce să fac cu eil Dacă nu trag în curte, trag în casă.» Și asta nu-i nimic! Unchiul lor a plecat și le-a promis că le trimite două tunulețe!»

Pe stîlpii de pe strada noastră au apărut sumedenie de anunțuri scrise nervos, cu litere tremurate: «Facem schimb de locuință. Ne ducem în orice cartier!»

Au fost amatori, dar cînd s-au apropiat de bloc, ăștia doi au înce-

put să tragă și au luat-o toți din loc. M-am întîlnit cu tatăl lor. Prăpădit. «Domnule, e jale. De cînd cu jucăriile astea, factorul nu-mi mai aduce poșta, nimeni nu mai îndrăznește să vină să-mi citească contorul și mi-au tăiat lumina; noroc de chirie că mi-o oprește din salariu!»

Într-o zi mi-a venit o idee. Am ieșit la ei, în curte. «Mă primiți să mă joc cu voi?» «De-a ce?» «Vă spun imediat! Voi ați văzut filmul *Numai mortul va răspunde*?» «Nu!» Nici eu nu-l văzusem, așa că era perfect. «Uite, zic, cum facem. Eu intru în curte cu o valiză goală. Voi lîngă mitraliere vă întindeți cu fața în jos și vă prefaceți morți. Eu intru în casă, adică în bancă, și ies de acolo cu valiza plină cu bani. Mă atacați și îmi luați valiza. E bine?» «Grozav!» s-au bucurat ei. Am luat o valiză și am ieșit cu ea în stradă. Cînd i-am văzut întinși cu fața în jos, am intrat, am pus mitralierele în valiză și am tulit-o în casă. N-am mai ieșit.

Peste o jumătate de oră au sunat la ușa. O jumătate de oră au sunat. «Nu răspunde!» făcu Tibi. «De ce oare?» se miră Bibi. Am rostit de după ușa cu voce groasă: «Așa e filmul: numai mortul va răspunde!»

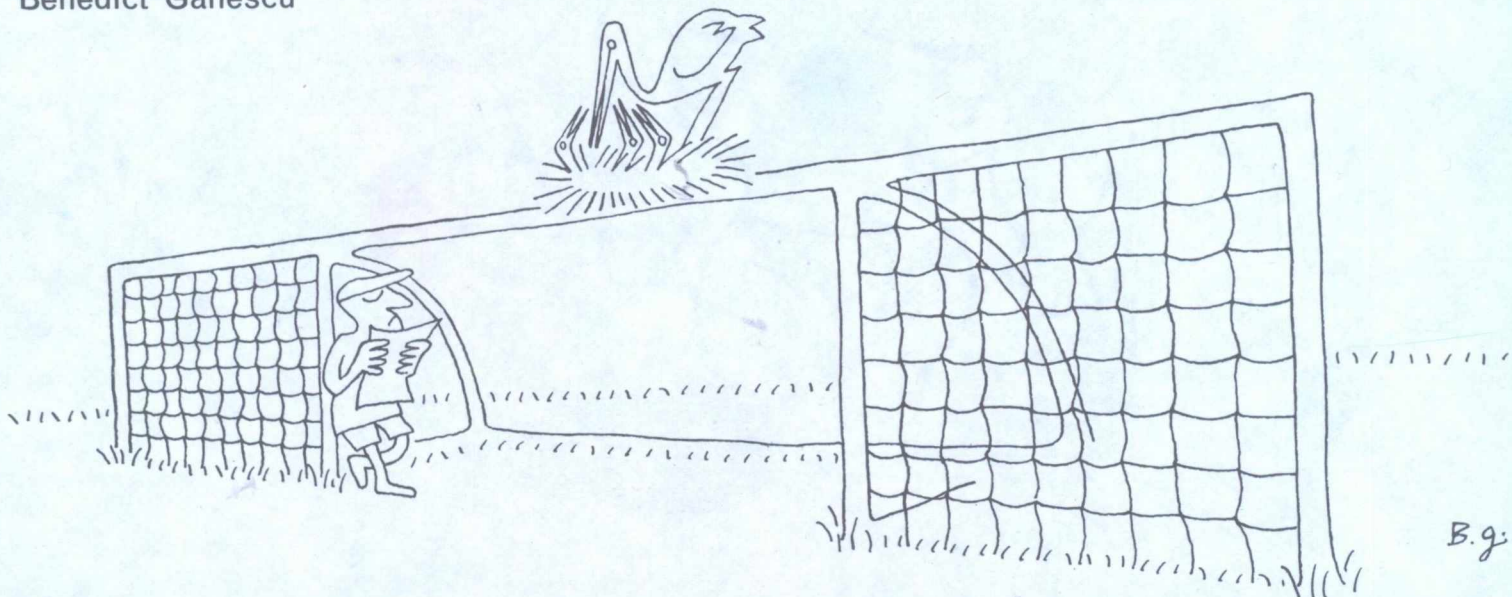
Au plecat.

După vreo două zile am scos jucăriile din valiză. Foarte drăguțe și ingenioase. Într-o seară am apăsat pe trăgaci. Funcționează splendid.

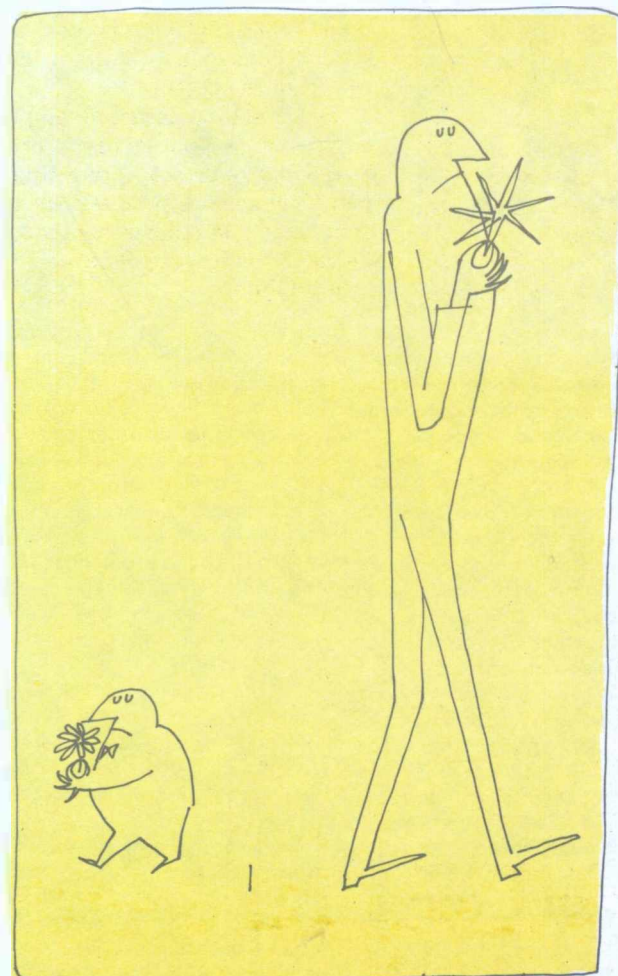
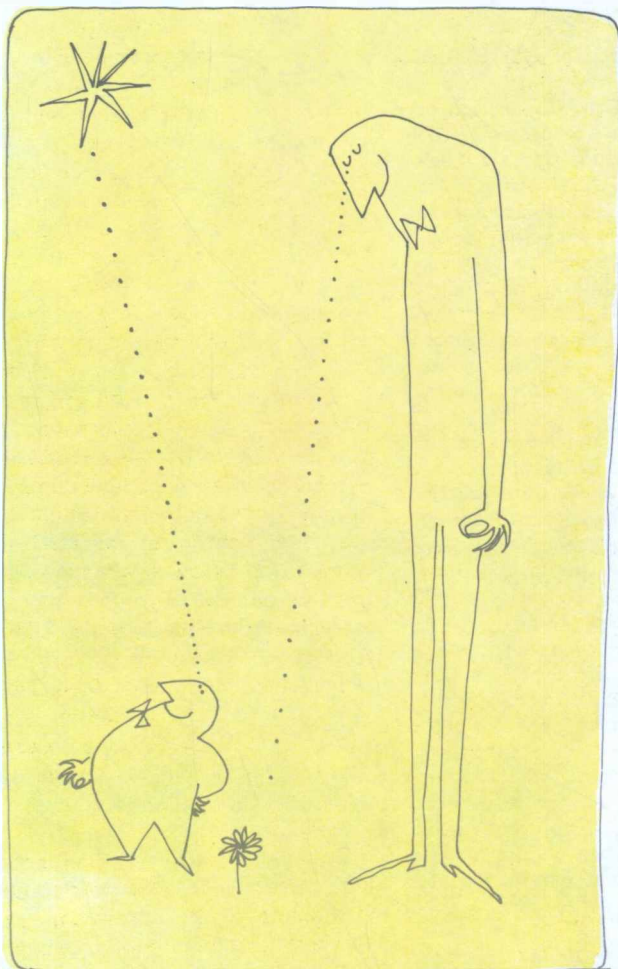
La Tehno-metalul din colț am devenit cunoscut. La fiecare două zile cumpăr baterii.

Dar nu știu de ce ieri mi-a spus un prieten care îmi făcuse o vizită de o jumătate de oră: «Frate dragă, parcă spunea că șeful tău are un amic, medic la spitalul numărul 9. Încearcă-l, dragă, ce poți să pierzi?» Și a fugit.

Benedict Gănescu

Cik Damadian

cikdamadian/70

MICROSIŢIŢANE SATIRICE

FENOMENUL

Înotătorul pleca în larg dimineața și se întorcea seara, așteptat, de fiecare dată, pe mal, de o mulțime uluită: «Extraordinar! Omul ăsta e nemaipomenit!»

Fiindcă nimeni nu știa că mai încolo, înconjurat de ape, era un banc de nisip pe care celebrul recordman făcea, mai toată ziua, plajă.

AMBIȚIE

Să fii întotdeauna neîmpăcat cu ceea ce e static, inert, fix, neclintit, să nu lași nimic așa cum a mai fost, să muți lucrurile de la locul lor și să privești cu zece ochi ca să vezi ce se întâmplă — spuse el mutind o gastră de sub care ieși un gindac.

INTERPRETARE

Totul depinde de interpretare — își duse el ideea mai departe — dînd ca exemplu două roșii, una coaptă, iar cealaltă nu: noi avem nevoie, desigur, de roșia coaptă; pe cea necoaptă putem s-o aruncăm. Dar putem să judecăm și altfel: roșia cea coaptă s-a sfîrșit; încrederea, speranța ne-o punem în cea care încă e necoaptă.

PLECAREA

Întîi s-a dus singur. Apoi și-a luat și soția, iar peste un timp și copiii și au

urcat în fiecare dimineață scările aceluia birou pentru Marea Neagră.

Și cînd, în sfîrșit, și-au luat biletele, s-au bucurat că puteau să-și petreacă acolo, cu ocazia asta, și revelionul.

SFAT

— Uite cum, mi-a spus broasca țestoasă: fă-ți din piele un zid ca al meu și vei trăi liniștit cel puțin două sute de ani.

OBSERVAȚIE

De obicei iepurii trăiesc pe cîmp și în păduri. De aici și numele lor de «iepurii de cîmp» și «iepurii de pădure».

Dar există și «iepurii de casă». Și tot așa există și «vulpii de casă», «urșii de casă», «șobolani de casă».

Bineînțeles că atunci cînd cel cu casa a pătît ceva sau s-a auzit că a pătît ceva, iepurii, urșii, vulpile și șobolanii se mută repede la altă casă.

ORAR

Luni: prima zi din săptămînă, din care se naște marți. Marți e mama lui miercuri, cea care are un fiu pe nume joi, adică Jupiter, cel care s-a îndrăgostit de Vineri, o blondină superbă și au fost cununați simbătă și toată duminica au dansat.

Și a venit iar luni și îndrăgostiții și-au spus: a trecut o săptămînă. E cazul să ne despărțim.

Ștefan Tita

Păi, fără tine moda n-ar fi modă:
De ce să aibă ea și eu să n-am?
Și, cravașindu-l ca pe un cal în ham,
Scoți sufletul din liniștea-i comodă...

Polemica, oricît de principială,
N-ar fi posibilă de n-ai fi tu.
Și întrupezi «virtuțile» lui «nu».
Cînd un confrate-i aclamat de-o sală...

Nici lago n-ar fi personaj ilustru
Filigranat de geniul șecșpirean,
Ci ar fi fost un simplu cetățean,
Un oarecare lago fără lustru...

Invidie, mulți te-ncondeiază,
Te socotesc un sentiment nociv,
Dar eu, pe față, chiar ostentativ,
Sînt contra celor ce te calomniază.

Da, fără tine, fierea n-ar fi fiere
Cu lungul ei cortegiu trist, nefast,
Dar, mai ales, printr-un subtil contrast,
N-am ști ce e loial și ce e miere...

— Du-te la vorbitor, te așteaptă nevestele...

«FABULE DINTR-UN DEGETAR»

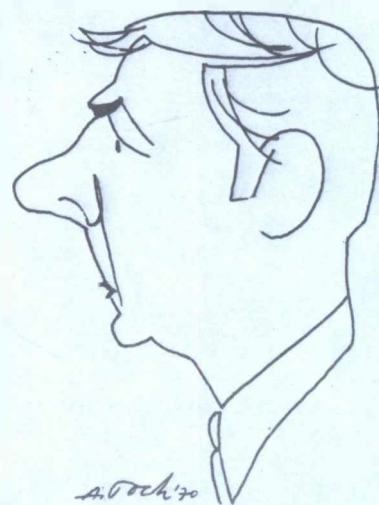
Desigur că Stelian Filip ar fi putut tipări un volum cu peste 32 de fabule pentru copii, dar s-a abținut — ne spune el — din respect pentru G. Topîrceanu. Într-adevăr se zice că autorul parodiilor originale proiectase publicarea unui volumaș cu 33 de fabule adresate cititorilor pînă la 12 ani.

— Nu se făcea, ne explică Stelian Filip, să-l egalez pe Topîrceanu, între noi doi există totuși o diferență.

Asta înseamnă că mai există și umoriști plini de modestie. Stelian Filip a găsit în unele din fabulele sale tonul just cu care se adresează celor mici fără să cadă în infantilisme supărătoare, pe care demult copiii noștri nu le mai suportă (abuz de diminutive, bunicuțe prea duioase, fetițe prea cuminiți etc.). Pe de altă parte a reușit, de cele mai multe ori, să nu cadă în ispita de a scrie, chipurile, pentru copii, adresându-se de fapt oamenilor mari.

El a plecat de la premisa că majoritatea cititorilor volumului său sînt, din punctul de vedere al cunoașterii, mult mai înaintați decît eram noi la vîrsta lor.

El știe că poate glumi cu copiii și că poate risca metafore simple

(totuși ingenioase) și ironii delicate, ușor perceptibile de către cei care îi citesc «fabulele dintr-un degetar».

Fiind un umorist născut, iar nu făcut, Stelian Filip nu-și permite facilități nici chiar față de copii. Didacticismul tilcurilor lui fabulistice rămîne neașteptat ca o poantă de epigramă. Autorul, de pildă, atrage atenția copiilor că ariciul fiind țepos nu poate simți niciodată pe pielea lui ce înseamnă mîngîierea, sugerînd că nici omul nesociabil, artăgos și ciufut nu prea poate

PIELEA PERSONAJULUI

Actorul Ilarie Tănăsescu nu avea talent. Dar acest lucru nu-l îngrijora prea mult, pentru că fusese învățat încă de mic copil să nu rîvnească la bunul altuia.

Altceva îl preocupa; datorită infirmității sale de dotație, nu reușea niciodată, dar absolut niciodată, să intre în pielea personajului. Și ce nu făcea, doamne, ce nu făcea? Cînd slăbea, pielea personajului îi devenea prea largă, cînd se îngrășa, celulele pielii se subțiau ca o foiță de țigară, gata-gata să crape, cînd își lăsa barbă, personajul era spin, iar cînd lua hotărîrea eroică de a se rade în cap, individul din piesă purta plete. Probabil că așa le-a fost scris, tuturor personajelor principale și secundare din dramaturgia universală și națională, să nu se întîlnească niciodată cu actorul Ilarie Tănăsescu. Nici unul dintre ele nu-și lăsa pielea pe mîna lui, iar cînd o lăsa, o lăsa degeaba, pentru că rămînea complet nefolosită, fără valoare de întrebuințare.

Regizorii urlau:

— Ce faci, domnule, ce faci? Dumneata parcă joci într-o altă piesă!

— În care? întreba timid și cu speranță personajul fără piele.

— Dracu' știe, îi indica regizorul, om de cultură, sursa precisă a tuturor cunoștințelor din domeniul dramaturgiei.

Autorii ieșeau din cabinetul directorului în pragul infarctului:

— Nu se poate, domnule director, nu se poate. Decît Tănăsache, mai bine tai rolul. Decît să-l omoare el, prefer să-lucid cu mîna mea.

— Ce să fac, e în schemă...

— În schema teatrului, nu în schema piesei... Eu îl tai!

— Și eu ce să fac cu el?

— Faceți ce știți. Actorul ăsta nu intră niciodată în pielea personajului.

Și discuția se încheia pașnic, cu promisiuni ferme de ambele părți: autorul promitea să-și retragă piesa, iar directorul să nu i-o mai joace. Așa că a doua zi începeau repeti-

țiile.

Iar Ilarie Tănăsescu continua să primească salariul substanțial al îngrijorărilor sale. În mod practic, singura dramă în care fusese distribuit, era drama propriei sale vieți. Situația a început, încet, încet, să intre și în preocupările forurilor superioare. Peste cîteva luni, dactilografa, față deșteaptă, ajunsese să-i prevadă junelui actor o carieră strălucită. Nici o ședință nu se mai încheia fără discutarea cazului «Ilarie Tănăsescu». Ajunsese băiatul punct permanent pe fiecare ordine de zi. Și pînă la urmă, pentru că se cam plictiseră de el și nu putea fi lăsat muritor de foame, și nici ca actor nu era bun, și nici altă meserie nu cunoștea, l-au numit în postul, rămas vacant, de director al teatrului.

Băiatul, sincer, și-a convocat colaboratorii și le-a adus la cunoștință intenția sa de a face din instituția pe care a fost rugat să o conducă, dacă nu cel mai bun, măcar unul dintre cele mai bune teatre

din Europa. Asta deocamdată, pentru o primă perioadă a activității. Ca perspectivă de viitor, trebuie așteptată întii evoluția situației internaționale.

Ca repertoriu, noul director a propus să se înceapă cu un Shakespeare, autor serios și prea puțin cunoscut la noi. Nu s-a precizat însă piesa, așteptîndu-se recomandările forului superior, «că ei, avînd în acest scop fonduri mai mari, îl traduc direct din limba engleză».

Și, la urmă, ca o confesiune, a destăinuit în fața tuturor, ceea ce nu era un secret pentru nimeni: infirmitatea sa, neputința de a intra în pielea personajului.

Erau gata să cadă de acord că aceasta este o chestiune pur personală, dacă secretarul literar, om cu idei majore, nu ar fi lansat ideea, absolut nouă, a unui concurs de dramaturgie.

— Eu, tovarășe director, înțeleg modestia dumneavoastră, dar numai ca om. Ca om de teatru, dați-mi voie, dacă

PENTRU MÎNA STÎNGĂ

avea pretenție la tandrețea semenilor săi. Sau:

El arată că sifonul, îngimfat de armătura sa prețioasă, prin care pufnește superior, nu este altceva decît «niște apă care își dă aere». Sau:

Buretele se lauda că este în stare să înghită o tablă școlărească de formule și de socoteli aritmetice, pe care alții le digeră cu destulă greutate. Dar că

«La prima stăncere (afară)
Cultura lui e apă chioară!»

Am ales aceste trei exemple caracteristice pentru conexiunea meșteșugită dintre fabulă și epigramă, evidentă în mai toată literatura fabulistică a lui Stelian Filip, autor și a citorva sute de «fabule pitice».

Încheiem citind versurile din «Racul», remarcabile prin economia lor:

Judecînd după figură/ Racu-i nobil în armură./ Cerc de zale/ Pe la poale/ Numai fiare/ Pe picioare./ Pieptu-n scut/ Nemaivăzut/ Capu'-n cască/ Ostășească./ Dar de-un lucru e păcat:/ Cit îl vezi de echipat./ La război/ ...Dă-napoi!/ Tu, Stelică, dă-i înainte!

«TRAISTA CU PERLE»

Ne-am amuzat să culegem câteva fraze din diferitele traduceri apărute în librării noastre.

«...deși cu ținută dreaptă și lat

în umeri, avînd ceva din înfățișarea unui atlet, cîntărea probabil cam cu vreo șase kilograme mai puțin.» («Odihnească-se în pace» de Philip MacDonald, trad. Lidia Constantinescu, colecția «Enigma», pag. 57).

Ca și cum toți atleții din lume ar avea strict aceeași greutate!

* «Apoi numără *treimile*: erau treizeci și șase la număr. Două corăbii închideau șirul.»

Bineînțeles, nu este vorba despre niște fracții aritmetice, ci probabil de 36 de formații a câte trei nave, formații care în nici un caz nu pot fi definite de o noțiune subunitară (treimea).

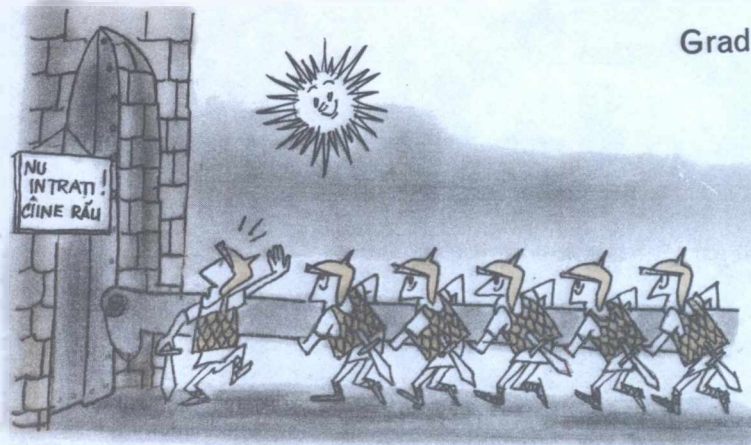
Cuvîntul potrivit ar fi «triplete», care indică un grup de trei unități, așa cum nu se poate identifica «doimea» (adică jumătatea) cu «dublul» (adică de două ori).

«Clinias se așeză la cupastă și arătîndu-mi triplul rînd de visle...»

«Cupastă» nu este altceva decît *copastia* navei, adică marginea bordajului.

Traducătoarele Iulia Soare și Anțița Augustopol-Jucan ar fi trebuit să-și petreacă măcar o vacanță la mare, mai înainte de a traduce o carte cu noțiuni marinărești.

(«Stăpînul meu Alcibiade» de Anghelos S. Vlahos, ed. Univers pag. 29 și 54)

FĂRĂ CUVINTE

Rățoiul pe o baltă de duzină,
Simți pe cioc o rază de lumină
Și reflectă: «La ce să-mi folosească,
Asta nu-ngrașă gînta păsărească;
E mai de preț un mormoloc
Pe care îl înghit pe loc.
Sau chiar cu cîte-un vierme-nclirigat
Mă simt, cum să vă spun, mai profitat».

În felul ăsta, practicii rățoi
Continuă să scurme prin mîl și prin gunoi.

Mihai Cosma

Rățoiul
și raza

Artă

La vernisajul unei expoziții, un tînăr pictor vede o vizitatoare care se rezemase de unul din tablourile sale.

— Fiți mai atentă, doamnă, pinza aceasta încă nici nu s-a uscat!

— O, nu face nimic, domnule! Port o rochie veche.

La școală

Profesorul povestea elevilor despre Briareu, gigantul mitologic cu o sută de brațe.

— Dar ce s-a întîmplat? îl întrebă pe un elev care părea foarte abătut.

— Mă gîndeam la ce se întîmpla cu bieții lui copii cînd le trăgea cîte o scărmanăală!

La dentist

— Doamnă, nu e nevoie să deschideți gura atît de mult.

— Dar nu trebuie să-mi puneți plomba?

— Ba da, însă eu trebuie să rămîn afară.

În rai

Sfîntul Petru stă la poarta raiului primindu-i pe noii sosiți.

— Ce-ai fost pe pămînt?

— Inginer.

— Bine, intră. Dar tu?

— Bucătar.

— Intră. Dar tu?

— Eu, doctor.

— Atunci treci mai încolo: furnizorii intră pe ușa de serviciu.

Răspuns

Paznicul deschide ușa celulei:

— Hei, băiete, vezi că peste vreo două ore va veni aici Procurorul.

— Cum, nici chiar el nu a putut obține altă celulă?!

Traduceri de Irina Balteș

Aurel Storin

acest lucru nu vă deranjează prea mult, să o resping, ca să zic așa, categoric. Poate că personajele sînt vinovate, și nu dumneavoastră. Poate că pielea lor este atît de palidă și de fragilă încît nu poate — sau, mai bine zis, n-a putut pînă în prezent să primească întreaga vitalitate și forță lăuntrică a personalității dumneavoastră. Să inițiem deci un concurs, printre dramaturgii noștri cei mai valoroși, și chiar printre ceilalți, că nu se știe de unde sare iepurele, pentru crearea unui personaj cu pielea corespunzătoare. Un concurs cu premii, firește.

— Și de unde să luăm banii? sări ca ars contabilul-șef, care atîta știa, atîta vorbea.

— Asta mă depășește, nu e o chestiune artistică. Eu am propus numai. Tovarășul director, care, cu toată funcția administrativă, este, în primul rînd, un actor, va decide în mod colectiv.

— Obiectiv! îl corectă cineva din sală.

(URMARE ÎN PAG. 13)

V. Crăiță-Mindră

— De azi înainte dumneata vei selecționa personalul administrativ!

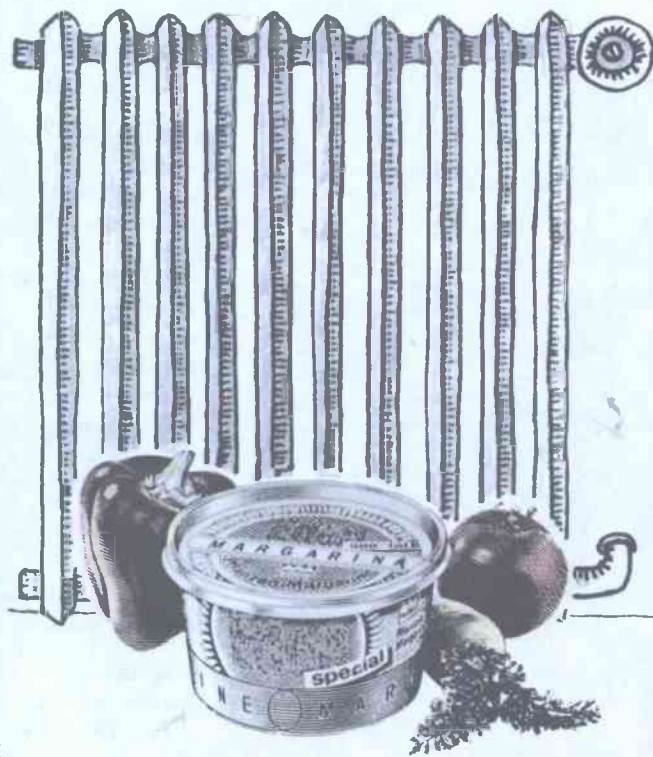
8 SFATURI

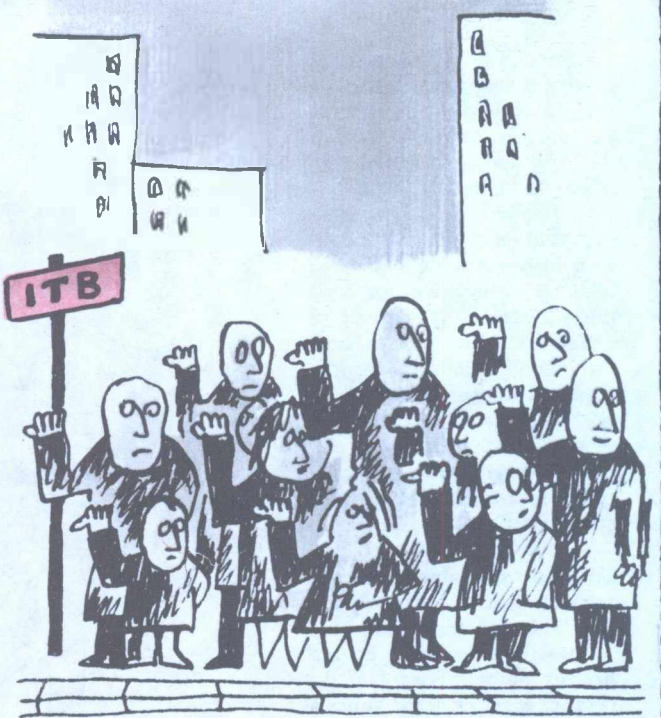
Nu ați reparat remiza?
Rezolvați îndată criza:
Oprii soarele de vară
Cît vreți. Pînă se repară.

Lemnele, din mai plătite,
Nu sosesc, nici nu sînt semne?
Păi făceți case clădite
În depozitul de lemne.

În bloc nu s-au făcut din vreme
Revizii la calorifer?
La iarnă n-o s-aveți probleme!
Îl folosiți ca frigider!

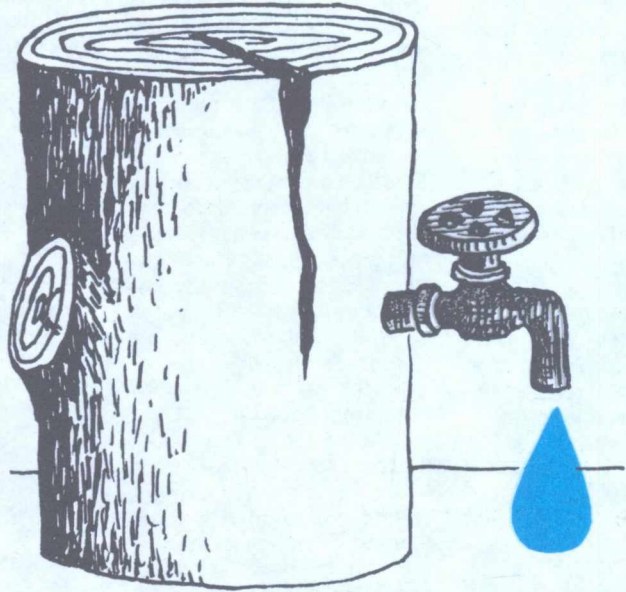

Cum? Tramvaiul nu apare
Și, de frig, tremuri ca plopul?
Ai în stație răbdare
Și încercă-autostopul.

ABSURDE

Ai pe drum noroi grămadă?
E motiv de optimism.
Faci băi de nămol în stradă
Și scapi de reumatism.

Ai primit lemne «murate»?
Să nu plîngi că ți-au tras clapa.
Robinete pui la toate,
Pînă cînd se scurge apa.

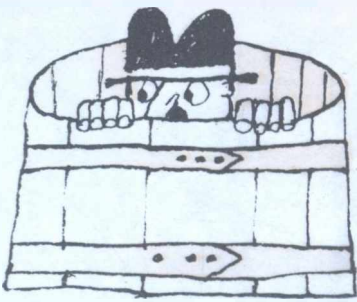
Geamurile sînt crăpate?
Le imbraci în rame toate

Și cînd neaua-i pe potecă
Ai în grajd pinacotecă.

Spui că gerul este mare?
Te-ncălzește iarna toată
De la cap pîn' la picioare,
Melodia preferată.

Desene: I. Dogar-Marinescu
Catrene: V.D. Popa

Din una în alta...

I. Avian

După părerea mea, una dintre cele mai ingenioase și mai utile invenții ale secolului este telefonul, fie el și cuplat. Gîndiți-vă cum s-ar descurca oare secretarele directorilor, dacă n-ar fi existat această minunată născocire, cu care ele pot rezolva rapid și eficient, în numai cinci minute, cererile telefonice ale diverșilor solicitanți: «Alo, tovarășul director e în ședință, reveniți; tovarășul director e pe teren, reveniți; tovarășul director e în concediu, reveniți; tovarășul director e chemat pentru analiză la minister, nu mai reveniți!»...

Și în acest fel, cu sprijinul dezinteresat al telefonului, directorul își vede liniștit de treburile sale, secretara de-ale ei, iar solicitantul de-ale lui, sau mai precis, de-aleluia...

Dar în cite alte împrejurări intervenția telefonului nu-i salutară?... O întîlnire de dragoste, sau o întîlnire cu soția nu se aranjează la telefon? Da. O comandă la magazinul «Mercur» n-o poți face prin telefon? Da. Un bon la policlinică nu-l poți reține prin telefon?... Nu. Însă în cazul de față telefonul nu are nici o vină, săracu'...

Iată, așadar, 1001 de foloase pe care le aduce telefonul lumii civilizate. Un prieten căsătorit de curînd, mi-a mărturisit că în prezent, singura lui destindere este telefonul: doar acolo mai poate vorbi și el...

Dîndu-și seama de imensele servicii ale acestui mic

și năzdrăvan aparat, cetățeanul Stoker Anton, salariat la Direcția centrală P.T.T.R. București, a prins o asemenea pasiune telefonică, încît nu s-a mulțumit cu un singur aparat. Pasionatul a simțit nevoia de mai multe. Și, intrucît la unitatea unde Stoker minca o piine, se găsesc munți de aparate, domnia sa a lăsat deoparte piinea și s-a așternut pe mîncat aparate... Le strecura în servietă și cu hrana rece subsoară, pornea spre casă. După ce a ronțăit o cantitate apreciabilă de aparate, prin creierul amicalului a străfulgerat ceva, ca o sclipire electrotehnică, și a început amicul să murmure ca în transă: «Vreau antene!... Vreau automate electrice! Vreau...».

Starea de transă a durat cam vreo 22 000 lei!... După care s-a trezit... Din păcate s-a trezit cam tîrziu abia după ce i s-a găsit acasă întreaga cantitate de sclipiri electrotehnice...

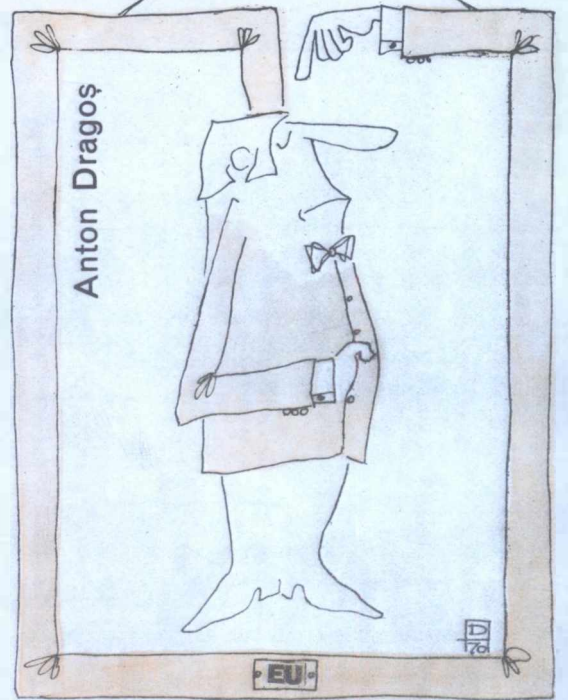
Și fiindcă veni vorba de epocalele invenții ale secolului, trebuie să recunoaștem că nu toți contemporanii noștri dovedesc aceleași inclinații. Eugen Moise, de pildă, rămas cu nivelul tehnic cam la secolul trecut, a dovedit serioase inclinații spre ce credeți?! Spre brînză!... Ce telefon! Care antene! Ași!... Telemea! La urma urmei, sănătatea stă în puțină, nu în antenele de televizor sau pe micul ecran... Așa că, intra la stîna, fără să mai spună «Bună seara fete, bună seara băieți», umfla niscaiva brîn-

ză și p-ai ci ți-e drumul!... Vă interesează cum a reușit? Simplu: Eugen al nostru lucra la stîna C.A.P.-ului Ciurila din județul Cluj, în calitate de magaziner. Călităte, nu glumă!

Și astfel, într-un timp record, brînzarul amator și-a amenajat acasă o magazie îndesată cu produse lactate în valoare de 34 000 lei!... Cînd te gîndești pentru ce și pentru cine au dat producție bieteale oi, zău dacă nu-ți vine să sari pirleazul și să-l scuturi pe coțcar, care a transformat lactatele stînei în brînză... topită!...

Dar să-l lăsăm deoparte pe acest brînzofil, și să ne întoarcem la tehnică. Vă amintiți: primul pe listă, Stoker Anton, avea o sensibilitate bolnăvicioasă pentru articolele electrotehnice. La 180 kilometri depărtare de electronistul nostru, un semen al său, Nagy Francisc, era victima altei pasiuni: piesele de schimb. Fiorii acestei pasiuni îi dădeau tircoale ori de cite ori lucra în schimbul doi, la uzina «Tractorul» din Brașov. Fanaticul, pasionatul, infierbîntatul Francisc, demonta piese de la tractoare: faruri, becuri, relee, claxoane, apoi, cu răbdare, pricepere, singe rece și etc, le scotea din uzină, ducîndu-le gospodărește acasă. În definitiv, e și asta o invenție. Dacă nu poți scoate din uzină un tractor întreg, îl scoți în rate. Vă întrebați, poate, ce avea nevoie de tractor

(URMARE ÎN PAG. 13)

Sculptură etică

Bătrînul Diogene, filozoful,
Nu osteni și nu-și pierdu răbdarea,
Împărtășindu-și tuturorora oful
Și căutînd un om cu luminarea.

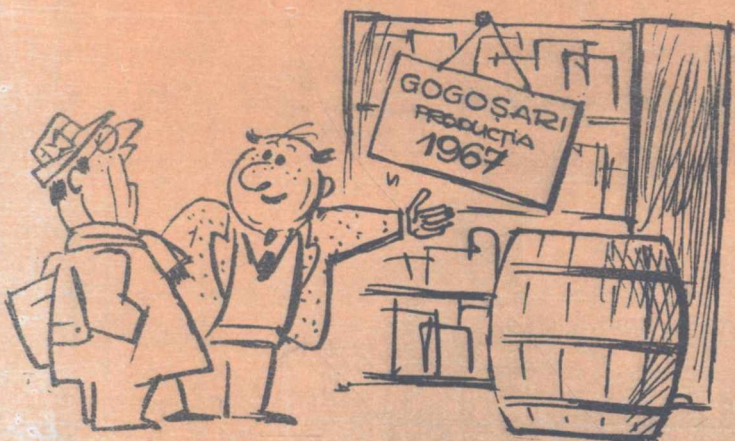
Trîind într-un butoi, în sihăstrie,
Ascet și sobru, nu făcea pe sfîntul;
Sculpta în conștiințe, iar simbrie,
Primea modest ce-i oferea pămîntul.

Exemplul lui a cucerit adepți
Și astăzi sînt destui aceia care
Crezîndu-se, ca dînsul, înțelepți,
Pe urme-i merg cum crede fiecare.

Dar unii, traducînd bizar povața,
De la o vîrstă încă juvenilă,
Trăiesc lîngă butoi mai toată viața,
Iar nasul le lucește drept feștilă.

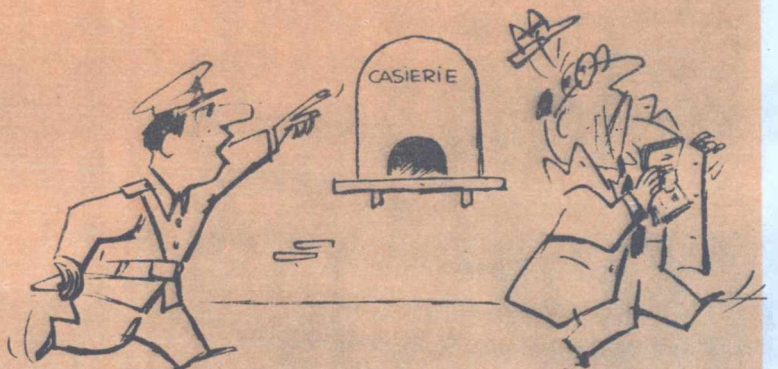
Al. Cotrobi

Un control a descoperit la Centrul de semi-industrializare a legumelor și fructelor din Tîrgoviște diferite produse vechi, printre care și gogoșari deshidratați, din producția anului 1967.

— ...Și-or fi pierdut de mult gustul și tăria.
— Cum să-și piardă tăria? Sînt ca piatra!

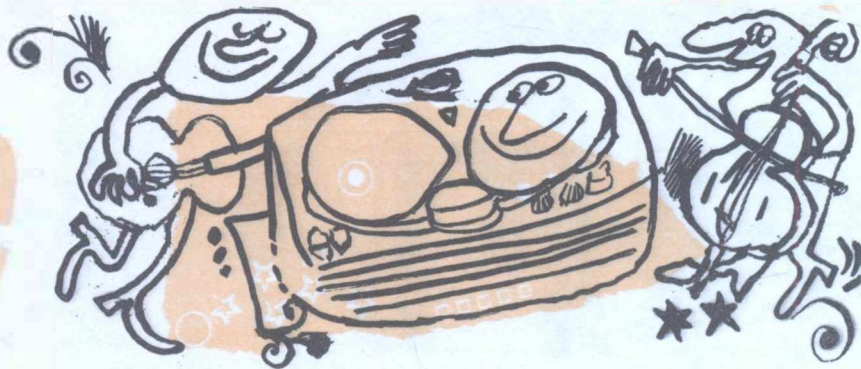
Bica Ioan, medic veterinar la circ. Ungra, jud. Brașov, a sprijinit angajarea ca vizitiu la circumscripție a lui Matei Matei, care însă nu lucra aici, fiind membru la C.A.P.
Medicul însă îl ponta și încasa și banii.

— Alo, tovarășu', mai aveți ceva de încasat!

Desene de A. Poch

Chemare

N. Labocovski

În românește de VICTOR PIȚIGOI

Pasiunea și chemarea muzicii ne-a băgat în cap să facem un cvartet. Dacă eram cinci, făceam un quintet, dacă eram trei, un terțet. Dar sîntem patru. Pentru orașelul nostru mic — abia vreo zece mii de locuitori — eu zic că un cvartet e tocmai bun, cu toate că orașelul vecin, la fel de mic, are două cvartete.

Toți aveam muzica în sînge. Grișa cînta la gitară, Andrei Romanovici a învățat contrabasul, Slava n-are instrumente, dar cînta din frunză. Cît despre mine, nu prea stau bine cu urechea muzicală, dar am cel mai bun magnetofon din oraș.

Simbătă după amiază ne-am dus la iarbă verde să ținem acolo, în natură, sesiunea de constituire.

Firește, instrumentele erau cu noi, mai puțin contrabasul, care a trebuit lăsat acasă deoarece nu încapă pe ușa autobuzului local.

Ordinea de zi am stabilit-o eu:

- 1) Scopul și programul cvartetului.
- 2) Atribuțiile membrilor.
- 3) Probleme organizatorice.

Scopul și programul l-am stabilit din două vorbe: popularizarea creației compozitorilor din oraș.

Primul impas s-a ivit atunci cînd, luînd cuvîntul, gitaristul Grișa a subliniat că orașul n-are decît un singur compozitor, care nici acesta nu prea compune de cînd se ține mai mult de șah.

Problema a clarificat-o Slava, arătînd că, odată cvartetul format, compozitorii vor apărea de la sine și se vor îmbulzi care mai de care să fie popularizați.

Odată lămurite aceste chestiuni, am trecut direct la punctul doi, stabilind atribuțiile membrilor în unanimitate și fără multă bătaie de cap.

Grișa va fi gitarist pentru că are gitară.

Andrei Romanovici va fi basist pentru că are contrabas.

Slava va cînta din frunză pentru că altceva nici nu știe să facă.

Eu voi fi totdeauna prezent cu magnetofonul.

Dar la punctul trei, lucrurile s-au complicat. Prima problemă organizatorică pusă în discuție a fost, ca să zic așa, problema firmei: cum se va numi cvartetul nostru?

Grișa a propus «Acorduri de gitară». Andrei Romanovici a fost de părere să-i zicem «În ritm de contrabas».

Slava a susținut «Melodie dintr-o frunză».

Eu n-am susținut nimic, dar am fost de părere să fim mai originali și să căutăm un nume exotic.

S-a propus «Los Kolhidos». Dar nu s-a obținut majoritate și a căzut.

S-a propus «Los Odessos». A ieșit un vot pentru și trei contra. A căzut.

S-a propus «Los Tbilisos». Tot un vot pentru. A căzut și ăsta.

S-a mai propus «Los Calugas». A căzut.

Nu s-a mai propus nimic pe linie exotică. Dar s-au făcut numeroase sugestii spontane:

— Cvartetul «Acord». Ce ziceți?

— A mai fost!

— Cvartetul «Octava».

— A fost și ăsta!

— Atunci «Poema»!

— Există!

— Sau poate «Nocturna».

— Perimat!

După o oră de sugestii, ne-am dat seama că am dat de punctul cel mai greu. Ca să ieșim din impas, cineva a propus să luăm o gustare. Au fost patru voturi pentru și nici o abținere. Am făcut și o baie în rîu, tot în unanimitate. Pe urmă, am plecat pe la casele noastre.

După un scurt timp, Grișa s-a angajat ca ajutor contabil la un atelier de reparat ghitare.

Andrei Romanovici scrie un ciclu de memorii, intitulat «Cum am învățat să cînt la contrabas».

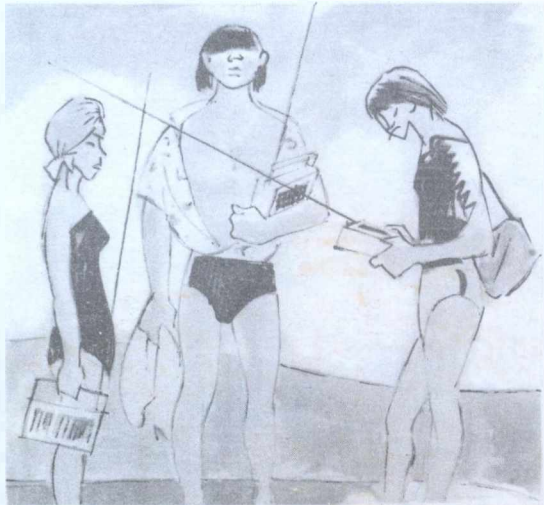
Slava s-a angajat la teatrul de păpuși, unde imită impecabil cîripitul păsărilor, suflînd în frunză.

Cît despre mine, nu mă plîng. Eu am magnetofon. Sînt invitatul tuturor. La banchete, la chermize, la toate sărbătorile sînt nelipsit. Eu singur fac cît cinci cvartete.

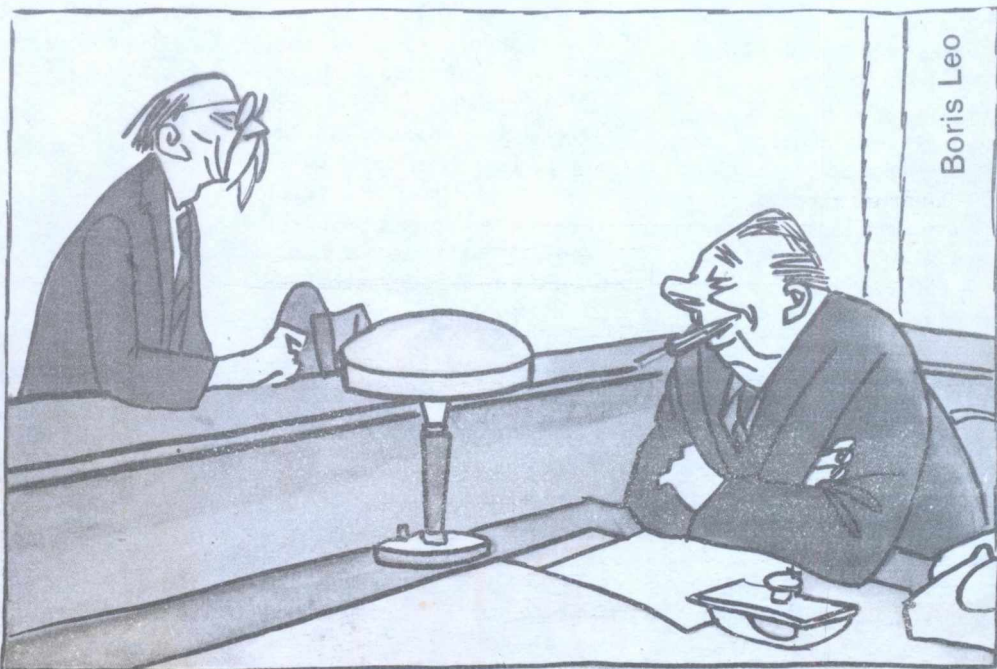
Așa chemare mai zic și eu!

Din «KROKODIL»

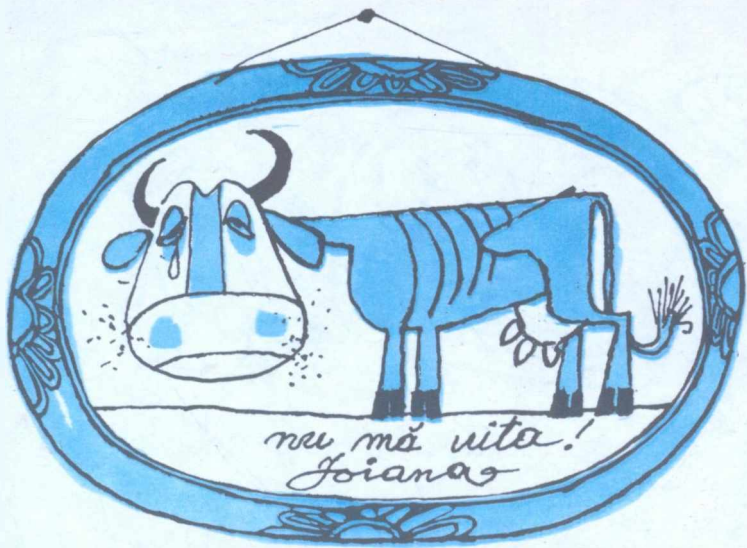
L. Soifertis

Au găsit un limbaj comun

— Mă îngrijorează soarta cererii mele.
— Nu vă temeți, nu se va întîmpla nimic cu ea!

VACA PLIMBĂREATĂ

Vaca mergea agale pe șosea către Brașov. Cînd am ajuns-o din urmă, mi-a mugit un «bună ziua» cu voce omenească. Uimit, am întrebat-o dacă și-a făcut vreun transplant de coarde vocale umane.

— Da' de unde! a clătinat ea din coarne. La noi, la C.A.P.-ul Cincu, am dat peste niște cărți de joc despre recheate, din care rămăseseră doar cele de tobă. Și, de foame, le-am înghițit pe toate și am ajuns tobă de carte... Ba, din lipsa furajelor, m-am făcut și canibală, devorînd boul și vițelul.

— Ai tăi?

— Ai lui Grigore Alexandrescu dintr-o carte cu poezii.

— Aha... Și acum încotro?

— La Brașov. Am auzit că pe acolo există un coleg de-al meu de zoologie... Cerbul carpatin.

— Deși ești umblată, tot vacă ai rămas! Cerbul carpatin al tău, e de fapt al T.A.P.L.-ului, fiind un restaurant, unde se plătește intrarea.

— Păcatele mele! De unde să iau bani? Că părălutele s-au veștejit pe cîmp!... Dacă aș încerca la Plafar, să-mi dea un braț de plante?

— Magazinul e în centru și pe acolo nu au acces vitele.

— Ia te rog! Nu mă face vită! Și așa fierb în mine...

— Atunci fii atentă să nu-ți dea laptele în foc!... Dar de ce nu aveți hrană la voi, în C.A.P. Cincu?

— Fin ar fi cam o jumătate din cit trebuie pentru toate. Înseamnă că într-o zi să mîncăm și în cealaltă să primim hrană în bani.

— Și furaje suculente?

— Din ele ar putea minca una și apoi să povestească la alte nouă cum a fost... Cit despre furaje concentrate...

— Ei, ce-i cu ele?

— S-au comprimat de tot, pînă n-a mai rămas nimic, înainte de a le avea.

— Nu prea cred că absolut toate vitele din Cincu nu au ce minca.

— Într-adevăr... Unele vite au

avut noroc porcesc.

— Nu înțeleg...

— S-au născut în gospodăria personală a cooperativitorilor. Și oamenii, cînd au recoltat finul C.A.P.-ului de pe cîmp, și-au oprit și ei...

— Partea leului?

— Nu, că nu l-au vindut! Și-au oprit partea pentru vitele lor. De aceea fiecare dintre ele s-a ingrășat ca o vacă.

— Bine, bine, dar voi, la cooperativă, puteți minca și porumb siloz, gullii furajere...

— Le-au înghițit înaintea noastră buruienile de pe cîmp. Așa că mă duc la Brașov, poate găsesc pe acolo și un loc pentru dormit. În nădejdea grajdului nou...

— Nu e bun?

— De unde să știu? Că îl ține președintele în sertar, iar în biroul lui vitele nu au acces. Grajdul, pentru o sută de capete, trebuia să fie gata anul acesta. Lucrările de construcții însă nici nu au început. Deci, pînă să-l dea gata cooperativa, ne dă pe noi gata iarna.

— În orice caz, piftie nu ajungeți.

— Mulțumesc pentru încurajare!

— N-ai pentru ce, dar piftia se face din porc!

— Ei, acu' te las. Mă grăbesc să ajung la Brașov pînă nu se întunecă și să-mi caut o gazdă care să mă ia în pensiune completă pînă la primăvară. Atunci o să mă întorc în C.A.P. și o să-i ofer președintelui un buchet de flori.

— De lăcrimioare?

— Nu! Flori de «Nu mă uita»... în iarna lui 1971.

— Și cu ce o să-ți plătești pensiunea?

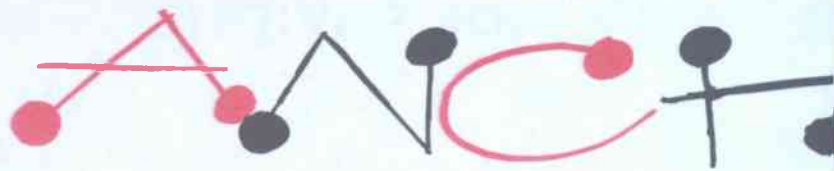
— Cu un vițel care o să vină peste două luni.

— Atunci drum bun! Ai însă grijă să-i ceri gazdei un pat cu saltea de paie...

— De ce?

— Păi, dacă ți se face foame peste noapte, să ai ce minca!

Gh. Zanea

de S. Leonte

Ora 9

— Imaginația, tovarășe. imaginația. Sărăcie. Vid. Ce naiba faceți acolo, în secții? Cum vă legați de viață? Astea-s probleme? Spune-mi, te rog, unde și ce rezolvi cu tema asta: «Apărînd pădurile, apărăm sănătatea noastră». Ei, dacă ați fi abordat, să zicem... să zicem... ghinda, sau jirul... sau fructele de pădure, că merg la export, era altceva. Era o idee. O idee economică. Sau o temă socială complexă. Cum ar fi aceea a... a... punerii în valoare... ba nu! Obezitatea! Grăsimea asta, frate, este o plagă a timpurilor moderne. Dumneata nu mergi pe stradă, la teatru, la restaurant? Ai văzut cite burți? Ai văzut burțile ce se rostogolesc de la un capăt la altul al orașului? Și dacă ar fi numai estetica străzii... Dar nu! Obezitatea, tovarășe! Se urcă la creier, ca alcoolul. Se depune. Pe creier se depune. Stratouri stratouri. Împiedică gîndirea rațională. Și la inimă se adună... Și dacă nu noi, cine s-o combată? Sper c-ai înțeles exact. Ei bine. Nu-i un capriciu personal. Este o problemă! Așa că, te rog, pînă miine, să lași scris la secretariat, *cine și pînă cînd realizează o anchetă pe tema acestui flagel. Ai grijă cine răspunde la întrebări... Să fie oameni competenți.*

Ora 9,30

— Uite, Mircea, de ce te-am chemat. Ia loc, te rog. O cafea? M-am uitat azi peste planuri. Parcă-s copiate de la un an la altul. Șabloan. O paletă foarte săracă. Monocloră. Și viața? Viața asta, care pulsează atît de alert; o găsești unde vrei, numai la noi nu. Fiindcă nu ieșiți din birlog. Cafeluța, suetă, cancanuri. Și viața merge-nainte. Nu, dragul meu, așa nu se mai poate. Trebuie să găsim teme majore. Și nu numai majore. Cit mai apropiate

de preocupări. De preocupările oamenilor. Cînd ai scris ceva, cititorul să te aplaude. Să-i meargă nu numai la creier, ci și la inimă. Să ciocănim în afect și omul, cititorul, să ne spună: intră! Ce zici? N-am dreptate? Dacă da, concret! Să trecem la fapte. Vreau niște anchete sociale din care să se desprindă cum trăim, cum ne petrecem timpul liber, cum ne hrănim... Uite o temă grasă, suculentă: Cum ne hrănim? Știm să ne hrănim judicios? Ieși, te rog, pe bulevard și ai să vezi cite burți se rostogolesc de-a lungul și de-a latul. Da! Pentru că mîncăm irațional, pentru că lăsăm obezitatea să-și facă de cap. Ce-ai zice de-o anchetă, socialmente necesară, desfășurată, să zicem, de-a lungul a trei, patru numere de revistă? Un fel de tribună, un forum publicistic, în care să explicăm, să lămurim, să disecăm pacostea asta a obezității... Poate că n-ar fi rău ca undeva (nu dau rețete) să atingem pericolul grăsimii la celulele nervoase, pentru creierul uman... Dar, să nu lungim vorba. Vezi pe cine pui s-o realizeze. Ai grijă să participe voci cit mai autorizate, înțelegi, psihologi, sociologi, specialiști în nutriție, endocrinologi. Și poate că ar fi bine — nu vreau să mă bag în bucătăria voastră — să avem și opinia unor responsabili de restaurante, a unor gospodine, a unor... în general, ceea ce numim noi: omul de pe stradă. Hai, gata, la treabă! Stai, unde pleci? Pînă miine dimineață, vreau un plan concret, detaliat. Și numele celor care vor participa la anchetă. Cu adresa și locul de muncă. Vreau treabă de profesionist. Și condei cu vervă.

Ora 9,45

— Vasilescule, ia un creion și scrie. Ancheta socială. Tema: Obezitatea sub toate formele ei. Părerii:

Matei Mihai și Niculescu Eugen

o sută. Sociologi, bucătărese, ospă-tari, endocrinologi, oameni de pe stradă. Cu nume și adresă precisă. Scoate doi-trei oameni isteți pe bulevard, să surprindă caustic bur-toșii care se rostogolesc fără treabă. Start. Stai! Fă-mi mai întâi un plan concret. Repede, că mi-l cere șeful. Și serios.

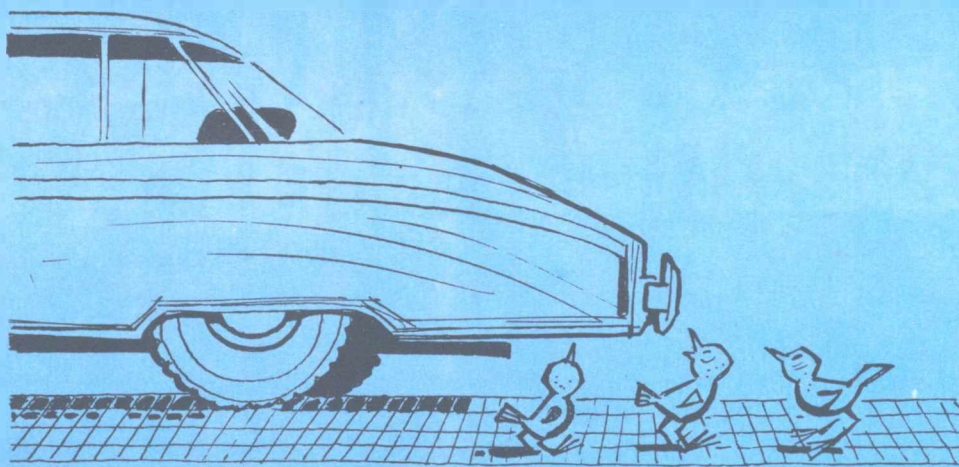
Ora 9,50

— Cam tirziu, Tăticu'. Te cam fură somnul. Dormi și nu te mai sature. Și condica... vai de capul ei, săraca, cine-o semnează? Ai să te îngrași, Tăticu', ai să faci burtă ca Mache. Apropo de burtă. În trei zile să-mi faci o anchetă socială cu o sută de răspunsuri. Spirituale și serioase. Poți să faci și-un fel de grafic-concluzie. Sinteză. Adică ce-ți spun eu? Ești meseriaș vechi, vulpe bătrână. Să-ți intre bine în cap că-i comandă specială. Așa că: oameni isteți, conținut bogat în idei, nivel publicistic înalt. Atingi obezitatea, arde-o, infiereaz-o în toate zonele ei vitale, unde se înscăunează. Pri-cepi? Nu numai burta. Picioare, nas, gît, urechi, creier. Într-un cuvînt: Jos obezitatea! S-auzim de bine.

Ora 10,00

— Bine că te-am mai prins, Tăticu'! Vin de la Șefu'. Indicații: specialiști de tot felul. Și nespecialiști. Chelneri, gospodine, zarzava-gii, vinzători de înghețată, fotba-liști. Așa. Asta-i una. Și acum, ce-i mai important: așază-te la birou și fă-mi rapid o propunere. Concis și în amănunt. De ce vrem să facem o asemenea anchetă și nu alta. De ce socotim obezitatea un flagel al vieții contemporane. De ce-o pu-nem în discuție. Fii atent: argu-mente de granit. Elemente convin-gătoare.

Altfel nu ne-o aprobă.

Atiția cai putere și nici o producție...

ajută

«TUFÎȘURI» SPORTIVE

Întreprinderea de canalizare și apă București a fost (c)analizată în numărul 16 al «Urzicii» pentru dezinteresul manifestat față de baza sa sportivă situată la marginea Lacului Tei.

Cu mulți ani în urmă, baza pomenită a fost una dintre cele mai cochete din Capitală. În acest an, minunata bază a fost însă «virată» în proprietatea... nimănu. Și, în consecință, aici iarba a crescut pînă la genunchi, tufișurile s-au înmulțit ca ciupercile, iar instalațiile electrice și sanitare, cabinele și aleile au ajuns în paragină.

Ca urmare a apariției articolului din «Urzica»,

ICAB-ul, constatînd că aspectele criticate sînt demne de... fluierături, a asanat lipsurile semnalate.

Acum baza va avea... un fundament!

BARIERA A FOST LĂSATĂ

Vagoanele de marfă din stația CFR Piatra Olt erau periodic «vizitate» — dus și întors — de către unii salariați ai stației. În timpul vizitei, ceferiștii Călin Voicu, șef de manevră, Burcă Gh., șef de tren, Furtună Petre, manevrant, și Păun Constantin, paznic, sustrăgeau din vagoane produse alimentare și industriale, băuturi, articole de menaj etc.

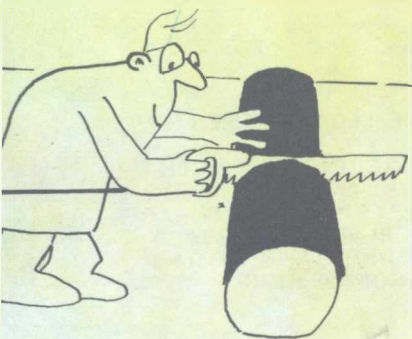
Isprăvile lor au fost criticate în «Urzica» nr. 12 din 1970.

Regionala de căi ferate Craiova ne-a înștiințat că într-adevăr stimabilii luau mărfuri din vagoane cu... vagonul, dar că acum niciunul dintre ei nu mai circulă pe linie.

Circulă pe sălile tribunalului.

Ion Vasile

INERII DEBUTANȚI

PIELEA PERSONAJULUI

(URMARE DIN PAG. 7)

— Și obiectiv și colectiv, acceptă modest, literarul.

Discuțiile continuă fur-tunos pînă a doua zi. Cînd plecară spre casă ziarele de dimineață anunțau deja concursul de creație, conform comenzii pe care teatrul o adresase întregii prese române cu trei zile înainte, achitînd-o copios prin vira-ment.

Se prezintă la concurs 26 de dramaturgi cu 375 de piese însumînd 1118 perso-naje.

Ilarie Tănăsescu le încercă pe toate. Și-a acordat un

scurt concediu plătit și nu mai ieșea din casă: intra cînd într-o piele, cînd într-alta. Dar nici una nu-i venea bine. Făcea eforturi desperate, se umfla, se subția, se lungea, se scurta — nimic. Nu reu-șea să intre în nici una. Pînă la urmă, după două săptămîni de eforturi chinuite, aruncă într-un coș mare cele 1118 piei ale personajelor, îl retro-gradă pe secretarul literar, și-i decretă pe toți dramatur-gii noștri drept incapabili.

Iar el se distribuie în «Othel-lo», de Shakespeare.

DIN UNA ÎN ALTA

(URMARE DIN PAG. 10)

acasă? N-avea nevoie, că la slujbă venea cu troleibu-zul, iar duminica n-o pornea pe șenile la cinema și nici nu făcea agricultură la restaurant. Nu. Proceda mai simplu cu piesele. În schim-bul doi le fura, în schim-bul unu și trei le valorifica. Adică în schimburile în care era liber, se profilase în ne-gustor fără firmă.

Lumea nu stă pe loc. Evo-luează. Nu e de mirare, așa-dar, că și în domeniile tele-fo-n-brînză-tractor au apărut noutăți. Noutăți, sau cum li se mai spune, ultimul răcnet.

Păi cum să nu răcnești, to-varășe?

REDAȚIEI

OCTAV CHIZER — Iași
Nu avem posibilitatea să răspundem tuturor lucrărilor (slabe) care ni se trimit. Vina nu este a noastră ci a numeroșilor autori care țin să devină umoriști. Vă asigurăm însă că citim cu atenție tot ce primim. Din păcate lucrările dv. din ultimul plic sînt axate pe probleme mult prea minore. Deci, un eșec. Spre încurajare vă ofer însă dictonul lui Nansen: «Aveți un eșec? Continuați! Aveți succes? Continuați...».

DORIN NĪMU — Sebeș
Într-una din cugetări spuneți următoarele: «Cu cît un rău vine mai repede cu atît o fericire se apropie mai mult». Aveți perfectă dreptate. Cunosc de pildă un gestionar pe capul căruia a căzut un mare necaz: i-a sosit un control exact cînd avea o lipsă în gestiune de 80 000 lei. Ei, bine — n-a trecut mult și s-a pomenit cu o mare fericire. Timp de patru ani o să-i plătească nevasta întreținerea la bloc!

AL. COMAN — Cluj, **MARGA VOICU** — Rîmnicu Sărat
Anecdotele sînt copiate foarte

bine. Vă felicităm!

LYWYU — Sat Romăni, județul Vilcea

Semnele de întrebare pe care le-am adăugat schiței dumneavoastră poate vă vor lămuri și asupra răspunsului:

«Un muncitor se duce la restaurant și cumpără (?) un salam (?). Plecînd cu el își aduce aminte că uitase rețeta salamului (?). Atunci lasă salamul pe scara restaurantului (?) și se întoarce după rețetă. Venind cu rețeta, vede salamul în gură la (?) un ciine:

— Degeaba îl iei (?) că nu știi să-l măninci (?). Rețeta se află la mine. (???)».

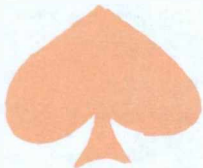
OSTOFE GHEORGHITĂ —

com. Bosanci, Suceava
Desenele sînt mai mult decît slabe. Sînt rahitice!

ADRIAN LAZĂR — com. Vadu Pașii jud. Buzău.

Îndrăzneala cavalerului dumneavoastră plecat în cruciadă e emoționantă. Iată un fragment din poezie:

CINE S-A FRIPT CU CIORBĂ...

Dumitru Ștefănescu lucrează la secția nr. 16 a cooperativei «Tehnica Încălțămîntei» din Pitești. Dacă ar lucra la nr. 13, s-ar zice poate că-i ghinionist, dar nu, el e numai distrat, uituc și neglijent.

Mitică mai are și o meteahnă ce pare nevinovată. Lui îi place nepus de mult cafeaua. Și nu oricum, ci așa, mai amară, făcută pe reșoul din secția unde este angajat și... distrat. Ei, și după o cafeluță, uită Mitică reșoul în priză și pleacă într-o «scurtă» promenadă prin alte secții, unde, în loc de «bună dimineața», repetă mereu o vorbă de-a lui:

— Fă-mă, mamă, cu noroc și aruncă-mă în foc. (Nu știm dacă într-adevăr l-a făcut maică-sa cu noroc, dar în focuri știm precis că este).

Cam așa a procedat și recent cînd, nu ne dăm din ce motive, și-a adus deodată aminte de un joc de societate cu «apă, apă» și «foc, foc»... Deși n-ascunsese nimeni nici un obiect pe care el trebuia să-l găsească, a văzut deodată în juru-i o mare agitație, însoțită de strigătele cooperativilor:

— Foc, foc!...

— Apă, apă!...

Nedumirit, Mitică a început să caute și de abia atunci și-a dat seama că de fapt... și-a găsit beleaua. Dăduse foc atelierului de confecționat plase.

Cu alte cuvinte, confecționase un incendiu care l-a... prăjit de vreo 19 000 de lei.

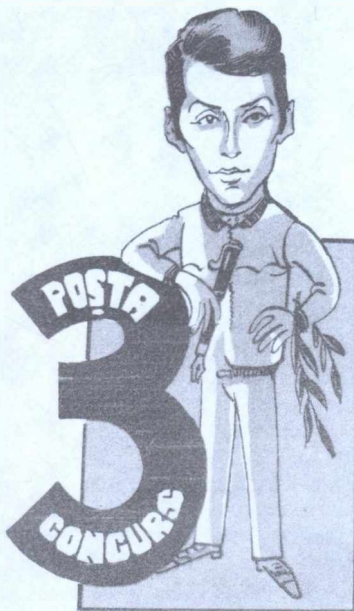
Acum, poate, dacă s-a fript cu ciorbă, o să sufle și-n... reșou.

Își tichiu pe loc convoiul
Urlînd ca apucat de lefegii.
Să dea mai repede cu roiu
Să-i curețe din temelii.

O singură întrebare: ce înțelegeți prin «a da cu roiu»? Am impresia că nu este o expresie tocmai cavalierească...

MIRCEA ION — Constanța
Pentru nereușita poeziilor nu trebuie să vă supărați pe mine ci pe dumneavoastră. Aveți mult mai mult de cîștigat...!

CÎȘTIGĂTORII CONCURSURILOR - POȘTA 3 și 4

DAVID PETRE, Constanța

I. ȘOVĂIALĂ, Cîmpina

ION PĂCURAR,
com. Gașca - Arad

JANA NEGOESCU — Galați
Vă mulțumim pentru mulțumiri. Schița care v-a plăcut era scrisă de Mihail Joldea.

ȘTEFAN CROITORU — Brașov
«Poiezica» n-a mers. Încercați cu o poezie...

NICOLAE BOLTUS — Pitești
E trist că vă irosiți talentul cu vulgarități în genul finalului din «Idilă». Dar e și mai trist faptul că nu vă dați seama de inutilitatea unei astfel de încercări...

BION MĂRGHIANU — Loco
Fiți mai exigent cu dumneavoastră. Printre cugetările «Din jurnalul meu de zi» sînt multe platitudini, exprimări stingace, adevăruri naive etc. Totuși am găsit cîteva comparații interesante.

• Mulți se tem de întrebări ca somnorosul de dezvelire dimineața.

• Unii nu mai întind mîna, dar cască... buzunarul.

• Cît îmi displac plîngăreșii: cei care își fac socotelile cu glas tare.

AUREL TĂNASE — Brăila
Mai puține pete negre, mai puțin grotesc în desen și veți avea mai mult succes...

M. MIHAI — Loco
Ciudat: îmi scrieți o scrisoare foarte spirituală, dar versurile care o însoțesc sînt extrem de slabe. Ce-ar fi să faceți cîteva încercări în proză?

DEOCAMDATĂ, NU!
M. Mihaela, Marian Măceșanu, C. Slovoschi, Sandu Popa, Maria Omăt, Adrian Tănase, Spirea Ionescu, Marin Antonică, Paul Chiriatic, Delavrani — Timișoara, Nicolae Muntean Ardeleanu, Chinuț — Loco, Nicolae Petre, Petruța Colin, Laurențiu Colban, Marina Mărutză.

„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34

Tiparul executat la

Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii“ 44.601

DEZLEGARE CAREU NR. 18

1) ACCENT — SA 2) CLIPE — PUS 3) TEN — GROPI 4) OPTAR — LAN 5) RT — MUR — RI 6) OCA — USA 7) AMURGIT — A 8) RAC — SNOPI 9) SNUR — ARCĂ.

Cîștigător conc. nr. 18:
OPRICĂ PREDĂ
Bd. Dacia nr. 2, București

Mini-dialoguri despre...

...CARBURANȚI ÎNARIPAȚI

— Vreți să ne spuneți, tovarășe Prezaret Viorel, în câteva cuvinte, cum a dispărut o bună parte din benzina și uleiul auto din depozitul Unității de mecanizare transport forestier Vidra?

— Cred că vă exprimați greșit în sensul că nu este corect să folosiți cuvântul «dispăru» în legătură cu niște produse despre care eu știu exact unde se află! Nu le-a luat nici vântul și nici ploaia! Le-am luat eu că și așa erau destui carburanți, împreună cu trei impiegați de mișcare de la coloana auto, deosebit de amabili. Și... clienți am găsit imediat.

— După cite am aflat, s-au «evaporat» din stocurile unității circa 14 500 litri de benzină și 400 litri de ulei. Nu?

— Da! E interesant însă că dețineți date exacte, cu toate că sint strict secrete!... Eu am vîndut benzina și uleiul cu o deosebită discreție și uite că totuși s-a găsit cineva care și-a băgat nasul în povestea cu carburanții. Să-i fie rușine! Putea să tacă; doar tot nu pot să iau înapoi «marfa» pe care am distribuit-o cu atita atenție...

— Ați avut cel puțin un avantaj material mai substanțial?

— Aș! Doar vreo 33 000 de lei, pe care a trebuit să-i împart cu cei trei impiegați! Că nu sint eu omul să mă... lăcomesc!

— Oricum, deocamdată sînteți în mare încurcătură deoarece UMTF-ul își revendică paguba...

— Văd eu cum am să fac! Că n-o fi foc pentru niște benzină!...

— Vă admir optimismul! Dar problema va ajunge inevitabil pe masa judecătorului!

— Păi ce, se pricepe el la benzină?

— La benzină furată, se pricepe!

...RAS, TUNS ȘI... PERICOL!

— Imposibil! E de necrezut! Va să zică localul frizeriei din Ștefănești, (Botoșani) care-i o comună cit două, stă gata să se prăbușească și cu toate acestea nu i s-a găsit încă un alt sediu! Cum vine asta? Adică intră omul în prăvălie să se bărbiească sau să se tundă și cînd să-i dea frizerul cu briantină, hait că-i gata să-i cadă casa în cap peste... cărare.

— Degeaba vă enervați, de luni de zile durează situația aceasta și abia acum e vorba (cam lungă de altfel) să fie mutată frizeria într-o clădire mai stabilă!...

— Și într-o astfel de «atmosferă» cum lucrează frizerii?

— Repede, parcă electronic că, dacă, cine știe, e să se întîmple ceva, să nu plece clientul... demolat!

— Bine, însă cei de la IJELOOP cum de au lăsat să ajungă situația într-un asemenea hal? N-au intrat în frizerie și ei măcar pentru o clipă ca să se convingă cum stau lucrurile?

— Era prea riscant! Așa că de fiecare dată renunțau. De tuns nu era cazul niciodată, că veneau gata frezați de la județ... și uite așa au tot lungit-o!

— Mă scurt, credeți totuși că frizeria are șanse să se țină pe picioare pînă va fi amplasată în altă clădire?

— Greu de garantat! Am luat pentru moment unele măsuri de precauție: am interzis «freția» ca să nu se producă vibrații...

— Bun, dar dacă trece pe neașteptate pe uliță un camion de 4 tone cu toba de eșapament spartă? Ce se întîmplă?

— Ce să se întîmple? Ne-am... ras cu toții!...

...BUȘTENII INVIZIBILI

— Nu mi-am inchipuit că Năstase Ion de la depozitul Răcari al cooperativei «Deservirea» din Titu o s-o incurce într-atita cu buștenii de brad! Să treacă el în acte că i-a primit și cînd colo, buștenii nici nu fuseseră cîlitiți din pădure.

— Ei și ce-i atita de grav în treaba aceasta că pînă la urmă cred că nu s-a produs nici o pierdere!

— S-o crezi dumneata! Documentele de recepție fiind întocmite după cum am spus-o, «Deservirea» din Titu a fost obligată să achite IF-ului Răcari suma de 10 000 de lei, că atit valorau buștenii prezenți în dosare...

— Pe scurt, IF-ul a încasat miișoarele pentru niște lemnărie neli-vrată, autorul acestei «afaceri» strimbe fiind nea Năstase, ex. șeful depozitului pomenit!

— Deci, «Deservirea» a aruncat, cum s-ar zice, banii pe fereastra «amenajată» de Năstase, iar IF-ul Răcari i-a prins în poală!

— Și ce zice acum Năstase?

— Nu mai spune nimic! Tace!... Actele vorbește!...

Rubrică realizată de
Dan Manolescu

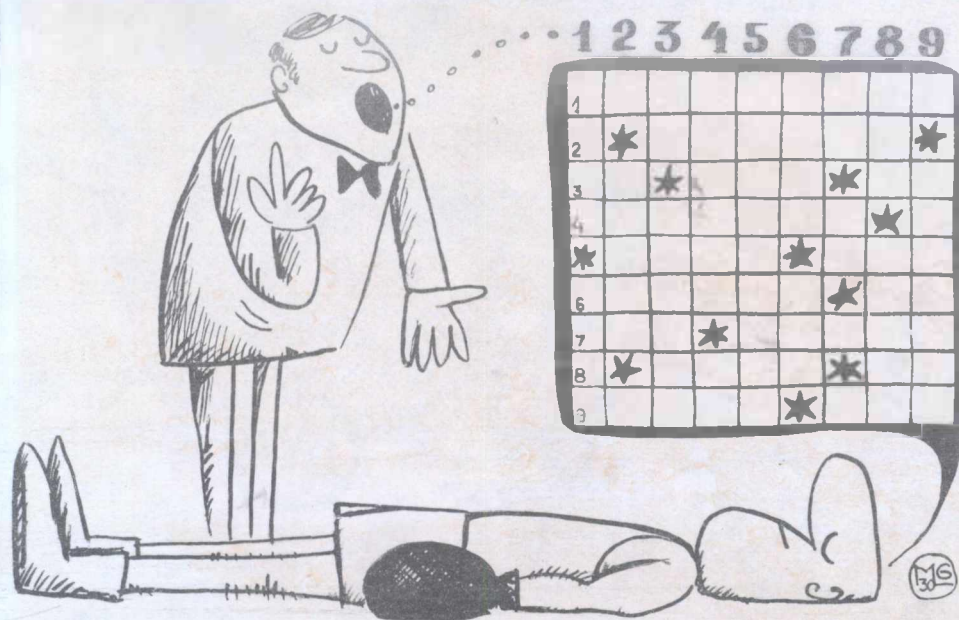
(Pe baza corespondențelor primite, respectiv, de la: Grigoriu Alex., Constantin D., Croitoru Dumitru).

PUANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Face treabă mai mult cu picioarele decît cu capul. 2) Chestie de obraz (pl.) 3) Curs restrîns — Rara avis. — Ce am avut și ce am pierdut. 4) Își dă singele pentru alții. 5) Se strimbă de ris. — Dă din gură. 6) E semeț, dar învers. — Ieri, în centru. 7) Plusuri fără plus. — O oră și încă ceva. 8) Le cîntă în strună, poetii. — Nud gol! 9) Au în ei ceva diavolesc. — Pe-aci țî-e drumul.

VERTICAL:

1) Altă chestie de obraz. — Nu prea le potrivește după ureche. 2) Merge stînd. 3) Centru la fotbal. — Trăiește pe picior mare 4) Intrate în gura lumii. — Spărgător de profesie. 5) Buni de ceva, dar nu de-a binelea. 6) Ocol, pe partea opusă. — Chestie de timp (pl.). 7) Începe să fie ironic. — Rege comprimat! 8) Un fel de bătaie cu pumnii. — Te obligă să te porți cu mînusi. 9) E pe stradă.

AA70

— Fii și tu mai econom. Uite, eu, dintr-o leafă de gestionar, mi-am construit într-un an de zile o casă, mi-am luat o mașină...